

Eäs tašfaste liggi, nufutaš korra, teise korra, piddi weel wimist korda katsuma: — jalg putuš, pulk mahha, kiwwi langes. — Hire tar-kuš otsaš!

Ja jut on ka otsaš, muudkui weel pišfoke õppetuš mõnne kahhejalgsa hirele.

Ärra wõtta, mis on keeldud,
ärra kõi ka kurja teed:
maggus ašši pea neeldud,
agga pöues tullesööd.

7. Warblane ja hobbošed.

Üks warblane tuli talwe hakkatuses mõisa talli ukse peale, küššis uhke hooste käest: „Kas tahhab üks teiest ni helde olla, et ta lasseb mind omma latri seest mõnne kaeraterakešse üllešnop-pida: ma tahhan teile sui jälle head tehha.“

Hobbošed ütlesid wasto: „Mis sinna fitta-kenne wõid meile ka head tehha, kassõ omma teed!“

Üks wanna hal hobbone talli nurgas ütles.
„Tulle seie, minna lubban kül wõtta, mis künna-põhja üllejääb.“

Talw otsa sai warblasel omma pišfoke kõht täis.

Tulli kewwade, tulli sui; tullid kårbsed ning seåsed ja parmud ka. Oh mis waew olli nüüd tallihoostel. Ei need pišjad lendajad lomad ei aannud neile rahho süa egga seišta, muudkui peksid jalgega ja wihtlesid sawwaga. Üks lähheb ärra, kaks tulles jure!

Wanna hal hobbone seisis wagga, sõi kaero ja heino ilma murreta. Warblane latri laua peal wahtis terrawaste, ni pea kui üks liggi len-das: tripst kiinni, sõi ärra.

Rikkas, ärra wida sa
aega waest meest aidata:
kuš so meel ei mõtlege
tulleb heaks finnule.